

KIKI VAN DIJK

AMSTERDAM

DE VERDWIJNING

Een moord in een luxe hotel leidt naar een
hartverscheurend oorlogsgeheim

The logo for XANDER, featuring the word 'XANDER' in a bold, sans-serif font with a stylized 'X' symbol to its left.

THRILLER

Amsterdam, december 2024

Fien bleef voor kamer twaalf staan, de laatste die vandaag nog schoongemaakt moest worden. Het was een drukke ochtend geweest, de fotoshoot gisteravond in de bibliotheek had veel extra werk opgeleverd. De twee antieke leestafels die ze jaren geleden op een markt in Casablanca had gevonden en die ze met een speciaal vrachtschip naar Amsterdam had laten komen, waren door Artem en Elias al vroeg teruggezet.

Met minutieuze precisie hadden ze de twee loodzware tafels door de openslaande deuren heen geloodst. Daarna moesten ze alle boeken weer op kleur rangschikken en hadden ze de opgezette vogels voorzichtig teruggeplaatst. Maar het gesleep was de moeite waard geweest. *Vogue Living* had net gemaild dat ze het hotel op de cover van januari zouden zetten.

Ze appte Olena. *Ben je in de buurt van kamer twaalf?*

Nummer acht bijna klaar, kwam meteen een berichtje terug.

Het was ongelooflijk hoe snel Olena Nederlands had geleerd. Een paar weken na de Russische inval in Oekraïne had ze niveau A2 al gehaald. En toen ze een jaar later in

het hotel aan de slag ging, schreef ze foutloze korte zinnen. Spreken was soms nog lastig, maar schrijven verliep prima. *Dan ga ik nog even naar huis*, reageerde Fien snel. *App maar als je klaar bent.*

Fien had de gewoonte ontwikkeld om vóór het schoonmaken met Olena door een kamer te lopen. Zo kon ze haar vooraf op kleinigheden wijzen en ontstond er nadien geen irritatie over een verkeerd gevouwen handdoek of vergeten tissue op een nachtkastje.

Fedde maakte altijd grappen over haar perfectionisme. ‘De detailgeneraal’ noemde hij haar. Ongetwijfeld waar, maar haar hoge standaard had er wel voor gezorgd dat ze al vier jaar bovenaan elk favorietenlijstje stonden en Condé Nast had Threeroofs vorig jaar zelfs tot het beste boutiquehotel van Europa uitgeroepen. Nu was het belangrijk dat ze over twee weken opnieuw die titel zouden krijgen.

Aan het eind van de gang bleef Fien voor een lege marmeren sokkel staan en schoof hem tien centimeter naar rechts. Morgen zou Ben er zijn nieuwste creatie plaatsen. Een abstracte verbeelding van de drie Amsterdamse andreaskruisen, had hij uitgelegd. Fien vond het bronzen beeld vooral onhandig hoekig en erg somber. Maar een kunstwerk van haar schoonvader weigeren was geen optie. Althans, als ze wilde voorkomen dat Fedde een scheiding zou aanvragen.

Ze nam de kleine wenteltrap omhoog, maakte een scherpe bocht en betrad zo Keizersgracht 169, het kleinste van

de drie grachtenpanden die samen Threeroofs vormden. In het achterhuis hadden ze hun eigen appartement ingericht. Grote ramen die uitkeken op de groene binnentuin, eeuwenoude balken, een antieke houten vloer en zelfs een open haard. De keuken was bescheiden en ze hadden maar twee slaapkamers, een master en een voor haar stiefzoon Teun, maar met alle voorzieningen van het hotel letterlijk om de hoek hadden ze ook niet meer nodig.

Ze opende de rode deur naar hun appartement en wilde naar binnen lopen toen ze ineens een scherpe brandlucht rook. Hadden ze het scherm niet voor de haard teruggezet? Met een hoge, schelle piep ging ook de rookmelder af. Fien sloeg haar handen voor haar oren en schoot langs de kerstboom de zitkamer in. Grijs rook hing als een wolk boven de vintage leren bank, maar de haard was schoon. Wild keek ze om zich heen, maar ze zag ook geen omgevallen kaars of ander vuur. Ze sprong omhoog om de rookmelder aan het plafond uit te slaan, maar ze verstepte zich en er schoot een pijnscheut door haar enkel.

‘Au!’ riep ze uit. ‘Fuck.’

‘Euro voor de pot.’

Met een ruk draaide ze zich om.

‘Wat doe jij hier?’ schreeuwde ze boven het gepiep uit. ‘Ik schrik me gek.’

‘Wonen?’ Teun stond met zijn armen over elkaar in de deuropening naar de keuken. Hij negerde het geloei totaal. ‘Of mag dat ook al niet meer?’

‘Wat is hier in godsnaam gebeurd?’

‘Een verbrande boterham. Er kwamen giga vlammen uit dat K-ding. Niet normaal.’

Fien hinkte naar de keuken en zag een geblakerde broodrooster in de gootsteen staan. ‘Dan heb je er vast met een vork in gewrikt.’

‘O, tuurlijk, het is weer mijn schuld.’

Ze negeerde zijn verwijt en wees naar de rookmelder. ‘Kun je erbij?’

Ondanks zijn lange, slungelige puberlijf moest ook Teun op zijn tenen staan en hij raakte maar net de uitknop. Meteen was het doodstil. Alleen het getingel van de tram die door de Raadhuisstraat reed was heel zacht te horen.

‘Kon je dit zelf niet bedenken?’ Ze hinkte naar het keukenraam en schoof het omhoog. Koude lucht stroomde naar binnen en de rook waaide naar buiten. ‘Waarom zit je eigenlijk niet op school?’

‘Tussenuur,’ mompelde Teun, die zijn blik afwendde en het tostiapparaat uit de kast pakte. ‘Latijn viel uit.’

‘Net voor de kerstvakantie?’

‘Blijkbaar.’ Hij sneed een dikke plak kaas af. ‘Ik kan er toch ook niets aan doen dat die leraren allemaal een burn-out hebben.’

Fien voelde dat hij loog, maar ze had geen zin om door te vragen. Opvoeden was Feddes verantwoordelijkheid, en bovendien zou Teun het van haar ook niet accepteren. Alles wat ze deed vond hij belachelijk. En eerlijk gezegd was dat vaak wederzijds.

‘Misschien kun je opa even helpen.’ Ze keek naar het ate-

lier achter in de tuin. ‘Hij is bezig met het afschuren van een beeld. Het is gisteren van de bronsgieter gekomen.’

‘Kan papa dat niet doen?’

Fedde propte een dubbele boterham in het tostiapparaat. De helft van de dikke plak kaas pulde eruit. Met moeite kon ze de neiging onderdrukken om zijn gehannes te corrigeren.

‘Die is inkopen aan het doen.’ Fien pakte wat ijsklontjes en wikkelde ze in een theedoek. ‘Bij een kaasmakerij in Purmerend, geloof ik.’ Ze liet zich op een stoel zakken. ‘Ik denk trouwens dat ik mijn enkel heb verzwikt.’

Teun keek haar wel aan, maar hij leek niet op te merken dat ze pijn had. ‘Weet je zeker dat pap daar is?’

Ze knikte. ‘Hij was al vroeg op pad. Maar misschien staat hij nog in de file.’

‘Wanneer is hij terug?’

‘We hebben oude Beemster nodig voor het kerstmenu. Je kent je vader. Het kan wel even duren voordat hij de beste heeft gevonden.’ Ze drukte de koude doek op de buitenkant van haar enkel. ‘Hoezo?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Gewoon.’

Ook nu wist ze zeker dat hij niet alles vertelde. Als hij zo onverschillig reageerde zat hem meestal iets dwars. Dat had hij al toen ze hem als peuter leerde kennen: juist als hij erg piekerde leek hij heel ongeïnteresseerd.

‘Weet je, Teun...’ begon ze, maar ze werd onderbroken door haar trillende telefoon. Vlug checkte ze het scherm. Een appje van Olena. *Bijna bij kamer twaalf.*

‘Sorry,’ zei ze terwijl ze antwoordde dat ze eraan kwam.
‘We hebben het er straks wel even over. Ik moet door.’

Teun keek langs haar heen naar buiten. ‘Maakt niet uit, ik ga opa wel helpen.’

‘Dat is lief.’ Leunend op de keukentafel duwde ze zich omhoog en tot haar verrassing deed staan minder pijn. ‘Doe je straks het raam dicht? Althans, als de rook helemaal weg is?’

Teun reageerde niet en ze zag dat hij zijn oortjes alweer in had. Terug in die andere realiteit waar hij zich als puber misschien wel begrepen voelde.

Terwijl ze de trapleuning stevig vastgreep trok Fien zich tree voor tree omhoog. Bovenaan stond Elias op haar te wachten, met zijn zwarte overhemd strak gestreken en keurig in zijn broek gestoken. Het oog voor detail van de conciërge oversteeg soms zelfs dat van haar.

‘Weet je zeker dat je geen hulp nodig hebt?’ vroeg hij terwijl hij zijn brede hand naar haar uitstak. ‘Wanneer is dit gebeurd?’

‘Net. Verstuikt, denk ik.’ Ze negeerde zijn uitgestoken hand. ‘Maar het gaat al beter. Er was even gedoe met de rookmelder.’

‘Ik dacht al dat ik iets hoorde. Alles weer in orde?’

Ze knikte alleen. Ze had met Fedde afgesproken om familieperikelen en het hotel strikt gescheiden te houden. De werelden liepen fysiek in elkaar over, maar emotioneel hadden ze er een betonnen muur tussen gebouwd.

‘Heb jij de koffers van kamer vier nog opgehaald?’

‘Natuurlijk. Aardige mensen.’ Elias deed een stap naar achter om ruimte te maken. De marmeren gang was te smal voor twee mensen. ‘Ze kwamen uit Chicago en waren lyrisch over die rondleiding door de Jordaan.’

‘Heb je gevraagd of ze een review wilden plaatsen?’

Elias schudde zijn hoofd. ‘Ik vind dat toch ongemakkelijk om te doen.’

‘Het hoort erbij.’ Ze hing de litho van Lucebert recht. ‘Het hotel is zo goed als...’

‘De laatste beoordeling. Dat weet ik, maar het gaat volgens mij ook om de verbinding met gasten...’

‘Ik ben er.’ Olena kwam van de andere kant van de gang aanlopen, de kar met schoonmaakspullen voor zich uit duwend. Met haar donkere haren in een strakke knot, zware wenkbrauwen en een grote bril met zwart montuur leek ze volgens Teun op een strenge Russische lerares, maar haar lichtblauwe werkpak weersprak dat beeld. Fien had vaak gezegd dat een uniform echt niet nodig was, maar Olena stond erop. Ze vond de hiërarchie in het hotel juist overzichtelijk. ‘Sorry, alles duurde minder kort.’

‘Lang.’ Fien glimlachte. ‘Het duurde wat langer.’

Olena giechelde. ‘Dat dus, ja.’ Ze keek onderzoekend naar Elias. ‘Kom je me helpen?’

‘Ik zou niet durven.’

Olena schoof de stofzuiger naar voren. ‘Mag ik er dan langs?’

‘*Yallah, yallah.*’ Elias maakte een buiging, en liep daarna

achteruit naar de lift. ‘Zie jullie zo beneden.’

Fien keek haar trouwste hulp na. Al vanaf de opening vijf jaar geleden was Elias het gezicht van het hotel. Elke ochtend stond hij in de lobby klaar om nieuwe gasten te ontvangen. Hij kon ze moeiteloos in het Duits, Engels en – dankzij zijn Tunesische achtergrond – ook in het Frans en Arabisch direct op hun gemak stellen. Maar behalve dat hij nog bij zijn vader woonde en op vrijdag nooit werkte, wist ze eigenlijk weinig van Elias. Niet dat het haar stoorde. Het maakte het ook voor haar makkelijker werk en privé gescheiden te houden.

Fien klopte op de deur. ‘*Housekeeping*.’

Toen er geen reactie kwam, hield Olena de *easy pass* voor het slot. ‘Ben benieuwd. Die model had volgens mij na de shoot een man meegebracht.’

‘Alice Billgren is negentien.’ Fien hield de deur voor Olena open. ‘Ik mag hópen dat ze een man heeft meegebracht.’

Olena rolde met haar ogen. ‘Die jeugd.’

‘Kom op, je bent zelf nog niet eens dertig. Toch?’ Ze liep achter Olena aan, en opeens viel het haar op hoe donker de kamer was. De gordijnen waren zelfs nog dicht. Ze gebarde naar Olena dat ze stil moest zijn. ‘Alice... *are you awake?*’

Opnieuw kwam er geen reactie.

Fien deed alleen de hallampjes aan, zodat bescheiden licht het zitgedeelte van de kamer vulde. Over de stoel die ze vorige maand nog met gebloemde stof uit Punjab

had bekleed, hing de rode kaftan die Alice gisteravond als laatste had gedragen. Haar sandalen lagen er uitgeschopt naast en op het marmeren bistrotafeltje stond haar laptop nog open. Was ze dan toch binnen?

‘Alice?’ herhaalde Fien nu harder. ‘Housekeeping. *Can we come in?*’

Uit het slaapgedeelte kwam geen enkel geluid, alleen buiten op de gracht reed een busje piepend achteruit. Dit was Fiens lievelingskamer. Twee ruime, half van elkaar gescheiden ruimtes, verscholen onder het hoge puntdak van nummer 169, met een weids uitzicht op de gracht. Ze had hier gekozen voor een rustig kleurenpalet van lila, roze en korenblauw. Precies de kleur van het jasje in Vermeers schilderij *Brieflezende vrouw*.

‘*Turning on the big light now*,’ zei ze terwijl ze de kroonluchter aandeed. Weer bleef het stil en ze keek op haar horloge. ‘We komen wat krap in de tijd. Laten we maar beginnen. Ik denk dat Alice gehaast is vertrokken.’

‘Vast rare Zweedse gewoonte,’ mompelde Olena en ze begon meteen de prullenbakken te legen. ‘Daar is altijd donker.’

Fien schoof de gordijnen open en wees naar de omgedraaide fles in de champagnekoeler. ‘Ze heeft in elk geval een leuke avond gehad.’

‘Was oude man, hoor.’ Olena schudde haar hoofd. ‘Niets aan.’

‘Ergens moet ze het leren.’ Fien draaide voorzichtig een paar rondjes met haar voet, voelde geen pijn meer en liep

langzaam naar de ensuite deuren. Ze had ze tijdens de verbouwing alleen afgeschuurd en geolied, ze waren te mooi om te verven, laat staan ze te vervangen door stalen deuren. Dat had Fedde wel voorgesteld, maar zijn vader Ben had Fien gelijk gegeven. En hoewel ze nummer 169 van hem hadden overgenomen, hielden ze nog wel rekening met zijn voorkeuren. ‘Dan maar beter van iemand met ervaring. Toch?’

Olena giechelde. ‘Niet voor mij. Ik hou van lekker vers.’
‘Nieuwe vlam?’

Olena maakte een afwerend gebaar. ‘Absoluut geen Nederlandse mannen. Ik hou van romantiek.’

‘Dat is hier inderdaad ver te zoeken,’ beaamde Fien terwijl ze de deuren verder openschoof. Direct rook ze een ranzige geur. Alsof een poes vannacht op het bed had geplast. Maar de lakens leken onbeslapen en ze zag nergens etensresten of andere troep liggen. Was Alice dan op een stoel in slaap gesukkeld? Misschien had ze haar bed niet eens meer gehaald.

Gedachteloos pakte Fien een handdoek van de vloer, schoof ook hier de gordijnen opzij en opende de balkon-deuren. Een mager winterzonnetje gaf de gracht een zilveren glans. Dit brede zicht op de zeventiende-eeuwse stadsuitbreiding verveelde nooit. Elk seizoen, elk uur van de dag schilderde het licht een ander beeld.

Ze rilde en trok haar vest strakker om zich heen. Later vanavond zou het gaan ijzelen, hopelijk waren de gasten dan allemaal binnen. Zo vlak voor kerst waren ze geluk-

kig helemaal volgeboekt. Veel Amerikanen dit jaar, en opvallend veel Britten. Haar Engelstalige Instagramaccount had na de zomer ineens tienduizenden volgers gekregen. Ze hadden haar posts over de inrichting van het hotel ontdekt en de hashtag #threeroofsliving vaak gedeeld.

Het plafondlicht achter haar in de kamer sprong aan en ze hoorde Olena binnenkomen.

‘Check je de Droste-chocolaatjes in de minibar?’ vroeg ze zonder zich om te draaien.

Olena mompelde iets wat Fien niet kon verstaan, maar ze hoorde de buffetkast opengaan en Olena begon het aantal zakjes nootjes hardop te tellen.

Ineens klonk er een hoge gil. ‘Nee... nee!’

‘Wat?’

Met een ruk draaide Fien zich om. Aan de andere kant van het bed stond haar hulp, volledig verstijfd met haar handen voor haar mond geslagen.

‘Wat is er?’

Olena schudde haar hoofd. ‘*Bozhe*.’

‘Wat zeg je?’ Fien liep naar haar toe. ‘Zie je een spin?’

Olena wees trillend naar de grond. ‘Kijk.’

Nu zag Fien het ook.

Alice lag naast het bed. Op haar rug. Kamerjas halfopen.

Blote benen in een onnatuurlijke draai.

Open mond, lege ogen, haren vastgeplakt in haar nek... midden in een plas bloed.